

De geheime bunker

De geheime bunker

Eddy van Driel

© 2022 Eddy van Driel / Uitgeverij U2pi

Titel: De geheime bunker

Auteur: Eddy van Driel

Omslagafbeelding:

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 904 7

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Eddy van Driel werd in 1953 op Charlois-Rotterdam geboren waar hij ook zijn jeugd doorbracht. Vanaf het eerste moment dat Eddy kon lezen las hij de boeken over Pietje Bell, Commissaris Achterberg en Inspecteur Arglistig. De 108 Biggles-boeken van de Engelse schrijver Captain WE Johns vormden zijn inspiratie om zelf te gaan schrijven. Eddy schreef in 1996 zijn eerste boek. Hij was toen woonachtig in het Oost-Groningse Bourtange. Daar zag zijn nieuwe held, Snowdon Le Cornu, het eerste licht. Van zijn hand verschenen onder andere *Lost Contact* en *Secret Air Adventures* welke later in meerdere talen zijn vertaald.

Zijn boeken zijn bedoeld als fictie, maar door zijn ontwikkeling als onafhankelijk onderzoeker van de Tweede Wereldoorlog begon hij met zijn onderzoek naar de moord op vijf Vlaardingers in oktober 1944. Voor dit onderzoek hield hij 52 interviews met betrokkenen. Een boek over dit onderzoek werd uitgegeven door de Politieacademie onder de naam *Overleven onder een andere orde*. Nadien volgden publicaties waaronder *Heijplaat in verzet* en in 2009 volgde *Een zware last op jonge schouders*, waarvoor hij dertig mensen uit het Rijnmondgebied interviewde die de Tweede Wereldoorlog als kind hadden meegemaakt.

Van 1982 tot 2020 was Eddy werkzaam bij de politie van Rotterdam waarvan de laatste zeventien jaar bij de zeehavenpolitie van Rotterdam. In 2004 schreef hij de fictieve actiethriller *Blauw licht op het water* waarin Eddy zijn eerste kennismaking met de zeehavenpolitie een rol speelde. Naast zijn werkzaamheden bij deze dienst was hij bestuurslid van het Joods Politienetwerk, afdeling

Rotterdam. Zijn verblijf en ervaringen als vrijwilliger in Israël verwerkte hij vaak in zijn romans.

Na zijn pensionering in 2020 en de start van de corona pandemie pakte Eddy het schrijven weer op. Het boek *De geheime bunker* is hier het resultaat van: een actiethriller waarin een gepensioneerd politieman (lees: Eddy) emigreert naar Alderney, een klein eiland dat deel uitmaakt van de Kanaaleilanden en waar deze politieman wordt geconfronteerd met zaken uit het verleden en het heden.

Het is een prachtig verhaal geworden, ik wens u veel leesplezier.

Frank Paauw

Hoofdcommissaris

Politiechef Eenheid Amsterdam

Proloog

De corona- of Covid19-periode die in februari/maart 2020 begon, zorgde ervoor dat mijn onderzoek naar bepaalde gebeurtenissen in 1939 op het vliegveld Waalhaven bij Rotterdam stil kwam te liggen. Ook mijn Britse collega-onderzoeker Nick Saunders en de Tsjechische Ivanka Janovska, die mij hierbij zouden helpen, konden niets meer doen omdat alle archieven werden gesloten. Lange tijd was ik door deze pandemie gebonden aan huis en mijn gang naar buiten werd beperkt. Ook bezoeken aan het buitenland waren niet meer mogelijk!

Medio augustus 2021 kreeg ik het idee om een verhaal te gaan schrijven. Kan iemand ook in een verhaal op vakantie gaan? Ja, dat is mogelijk. In 1993 en in 2004 was ik op het eilandje Alderney geweest. De eerste keer een paar uurtjes en de tweede keer zes dagen. Een eiland dat ik geweldig had gevonden en waar ik graag weer naartoe wilde. Mijn lieve vrouw Joke deelde mijn affectie voor dit eiland niet. Jersey en Guernsey vielen wel bij haar in de smaak. De pandemie weerhield mij er echter van het eiland weer te bezoeken. Ik kreeg toen het idee, nu ik gepensioneerd was, om in een verhaal naar Alderney te gaan. Het feit dat Alderney vergeven was van bunkers door de Duitsers gebouwd omdat het feitelijk een stukje Engeland was, triggerde mijn interesse voor dit eiland in de Tweede Wereldoorlog, waarover ik veel had gelezen. En natuurlijk sprak dit eiland mij ook aan vanwege zijn subtropische klimaat, prachtige stranden en natuurschoon. Via internet meldde ik mij aan bij een groep die foto's van bewoners en toeristen plaatste. Zelf had ik alleen een heleboel foto's van mijn laatste bezoek aan dit eiland in 2004. Het waren voornamelijk foto's van bunkers. Deze foto's deelde

ik met deze groep en daar waren ze blij mee. Temeer omdat veel bunkers nu onder het zand zijn bedolven.

Als onderzoeker van de Tweede Wereldoorlog en auteur had ik altijd belangstelling gehad voor deze verschrikkelijke periode. Wie het verleden niet kent, zal de toekomst immers niet altijd goed begrijpen. Het idee om een verhaal te schrijven waarin ikzelf een hoofdrol speelde, kreeg de overhand. Ik plaatste deze foto's in de genoemde groep en kreeg contact met eilandbewoners. Een van hen reageerde vaak op mijn foto's en ik kreeg contact met haar via Facebook en Messenger. Haar naam was Maria. Ze kwam niet van het eiland maar was geboren op Madeira. Ze vertelde dat ze chef-kok was in het restaurant van het hotel waar ze werkte. Gaandeweg stuurde ze een paar foto's van het eiland en een paar foto's van schilderijen die ze had gemaakt toen ze nog op Madeira woonde. Ook vernam ik van haar dat ze Reikimaster was. Heel toevallig kreeg ik virtueel contact met haar in het door mij geschreven actieverhaal en zo ontstond een warme vriendschap. In dit verhaal over de geheime bunker op Alderney deelden we lief en leed en begonnen aan een virtueel avontuur. Uiteindelijk brachten wij het hele avontuur tot een goed einde. Frappant is dat Maria in werkelijkheid niets heeft met bunkers. Ze vindt ze verschrikkelijk en heel eng. Toch genoot ze van onze gezamenlijke inzet in dit verhaal dat natuurlijk fictie was en waardoor ik als auteur tenminste in de geest eindelijk weer op Alderney was. Ik hoop dit verhaal in het Nederlands en Engels uit te brengen. Ik hoop natuurlijk dat de lezers er bij het lezen net zoveel plezier aan beleven als ik bij het schrijven.

De geheime bunker

Alderney is een van de kleinste eilanden van de Britse Kanaaleilanden die dicht bij Frankrijk zijn gesitueerd. Ik heb het twee keer kunnen bezoeken. Ik heb genoten van het eiland en het subtropische klimaat. Mijn eerste korte bezoek aan Alderney was omstreeks 1993, ik kwam er met een snelle boot vanaf Guernsey, en duurde slechts vijf uur. Mijn tweede bezoek bracht ik met een snelle boot vanuit Frankrijk in 2004. Toen bleef ik daar een week waarin ik volop genoot van het eiland. De ruige kusten, de mooie zandstranden en het subtropische klimaat waren daar debet aan.

Ook als onderzoeker van de Tweede Wereldoorlog kwam ik daar volledig aan mijn trekken. Het eilandje was volgebouwd met Duitse bunkers, wel 650 stuks. In 1940 bezetten de Duitsers de Kanaaleilanden; ze verlieten deze in 1945 na de Duitse capitulatie. Van deze bunkers heb ik heel veel foto's gemaakt. Dezelfde Duitsers legden tijdens de oorlog 37.000 mijnen op het eiland en het daar landen zou voor de soldaten van de geallieerden een deathtrap zijn geworden. Gelukkig heeft er nooit een landing plaatsgehad en zijn alle mijnen geruimd. De kanonnen, mitrailleurs en ander wapentuig zijn uit de bunkers en versterkingen gehaald.

Zelf heb ik er altijd graag willen wonen, maar helaas moet ik het in deze coronaperiode aan mijn fantasie overlaten en zal ik het moeten doen met een fictief maar toch spannend verhaal. Ik heb het onder het 'Fritsch-complot' van april 1945 gezet met als titel *De Geheime Bunker*. Zo ben ik dus toch nog een keer op dit eiland aangekomen om ervan te genieten en wel tijdens de coronapandemie.

1945 De vlucht uit Duitsland

De laatste vergadering op het Adelaarsnest boven op de Kehlsteinberg in het Zuid-Duitse Beieren werd gehouden op 17 april 1945. Elders in Duitsland en de nog bezette gebieden werden de Duitse troepen vernietigd of gevangengenomen. De aanwezigen waren een aantal SS'ers onder wie twee piloten. Bij elkaar negen nazi's en de lokale nazibons, de Gauleiter van Berchtesgaden, die deze vergadering had georganiseerd. Er werd besproken hoe zij konden ontsnappen en vluchten naar Zuid-Amerika. Er was echter een groot probleem. Het enige vliegtuig dat nog ter beschikking was, lag gecamoufleerd in een meer in de buurt van Berchtesgaden. Het vliegtuig was een driemotorige Dornier D024 en kon alleen starten en landen op het water. Een amfibie was niet meer voorhanden.

Op een kaart keken de aanwezigen welke landen of locaties nog in handen waren van de Duitsers. Een van de aanwezige piloten wees op de Kanaaleilanden en zei: "Deze zijn nog steeds in Duitse handen." Veldmaarschalk Rommel had in 1944 aan Hitler gevraagd om de Duitse troepen daar weg te halen maar Hitler weigerde dat. Dit omdat die eilanden het enige stukje van Groot-Brittannië vormden dat de Duitsers hadden veroverd in 1940. In opdracht van Hitler waren de eilanden versterkt met vele bunkers en geschut. Zeker twee divisies aan troepen waren daar gelegerd. Een van de piloten plaatste zijn wijsvinger op het kleinste eiland, te weten Alderney. "Waarom Alderney?" vroeg de Gauleiter. "Op Alderney zijn geen bewoners meer anders dan Duitse militairen. Bovendien valt het binnen het vliegbereik van de Dornier." "Ik weet daarvan, ik was van 1943 tot begin 1944 gelegerd op dit eiland als commandant van het kamp met de naam Sylt ", zei een SS'er.

“Met dwangarbeiders werden daar bunkers en verdedigingswerken aangelegd. Er is zelfs een geheime bunker die alleen te bereiken is als het eb is. De gevangenen die daaraan gewerkt hebben, zijn daarna geëxecuteerd voor zover ik mij herinner.” “Wat was het doel om daar een geheime bunker te maken?” “In deze bunker bevindt zich een voorraad benzine en diesel. Benzine voor vliegtuigen en diesel voor onderzeeboten. De enige die van het bestaan van de bunker wist, was admiraal Hufmeijer.” “Dus die bunker is er nog?” “Voor zover ik weet is hij verder nooit gebruikt en is hij er nog steeds. Het verschil tussen eb en vloed daar loopt ongeveer op tot achttien meter. Bij hoogwater is er niets van de ingang te zien.” “Maar hoe komen wij daar binnen in die bunker?” vroeg een van de piloten? “Bij laagwater is er een klein gat in de muur en dan kun je naar binnen kruipen.” “Niemand die eraan heeft meegewerkt, heeft het overleefd?” “De betrokken dwangarbeiders zijn per boot afgevoerd naar Frankrijk en daar uiteindelijk geëxecuteerd in kamp Natzweiler.” “Ik hoop dat het verder bij niemand bekend is”, bracht de Gauleiter naar voren. “Met het vliegtuig gaat ook een behoorlijk geldbedrag mee, vijf miljoen dollar in bankbiljetten van honderd dollar en een kist met industriediamanten. Die moeten uiteindelijk naar onze connecties in Zuid-Amerika.”

“Wij weten wat ons te doen staat”, zei de andere piloot. “Eerst zullen we de Duitse herkenningstekens van het vliegtuig overschilderen en witte strepen op en onder de vleugels en rond de romp verven. Dit net zoals de vliegtuigen van de geallieerden op hun vleugels geschilderd hebben zodat ze als eigen vliegtuigen worden herkend. Nu het zo donker wordt, gaan we naar beneden en naar het meer om het vliegtuig te verven en klaar te maken voor de vlucht.”

Ze verlieten het Kehlsteinhaus en gingen via de door een onderzeebootmotor aangedreven koperen lift naar het lagere plateau. Daar stapten ze in de klaarstaande vrachtwagens. Ze reden op de aangelegde weg rondom de Kehlsteinberg naar beneden.

Diezelfde middag werd de beschikking van de Dornier voltooid. Het camouflagenet rond het vliegtuig werd nog een keer zorgvuldig gecontroleerd. In de lucht boven de regio van Berchtesgaden was altijd veel activiteit van de geallieerden nu de Luftwaffe vrijwel vernietigd was. Ze moesten er niet aan denken dat de Dornier zou worden ontdekt en de vlucht niet meer kon doorgaan. De planning was dat de vlucht in het weekend van 22 april 's nachts zou worden uitgevoerd. Volledig afgetankt bleef het vliegtuig goed bewaakt daar liggen.

Eindelijk met pensioen

Na 38 jaar politiedienst, waarvan laatstelijk bij de havenpolitie, kon ik, politieman Eddy, eindelijk met pensioen. In die periode schreef ik diverse boeken en was druk bezig als onderzoeker van de Tweede Wereldoorlog. Voordat ik ooit bij de politie kwam, was ik woonachtig in Israël geweest en was daar zelfs getrouwd en gescheiden. Dat ik in Israël was geweest, bracht me ertoe om me aan te sluiten bij het Joods Politienetwerk, dat werd gevormd door een groep politiemensen die de belangen van de in Nederland wonende Joden behartigden.

Juist mijn contacten in de Joodse wereld en mijn werk, alsook mijn vroegere schoonvader, brachten me de volgende informatie: een Joodse man gaf aan mijn schoonvader een oude klapper met Duitse teksten. De informatie betrof het eiland Alderney en de bunkers die zich op dit eiland bevonden. De man vertelde aan mijn schoonvader dat er tegen het einde van de oorlog vreemde dingen waren gebeurd. Uit Duitsland waren eind april 1945 enige nazi's gevlucht met een watervliegtuig dat bij Alderney was geland. Er was een schietpartij geweest tussen de Duitse bezetting van het eiland en de gelande inzittenden. Het watervliegtuig was daarbij tot zinken gebracht. Het gebeurde werd gerapporteerd door de bezetters van het eiland als het neerschieten van een vijandelijk vliegtuig waarbij de bemanning werd beschoten. Gelande vijandelijke personen die de schietpartij hadden overleefd, waren echter plotseling in het niets verdwenen. Ze waren onvindbaar op het eiland en een zoektocht leverde de bezetters niets op. De gesneuvelden, die Amerikaanse uniformen droegen, werden begraven op het eiland. De Duitse capitulatie had plaats in mei 1945 en de Duitse bezetters van het eiland werden als krijgsgevangenen afgevoerd.

Dit zou dan het einde van dit verhaal zijn, maar mijn ex- schoonvader kreeg nog meer info van deze man. Het watervliegtuig zou zijn opgestegen van een groot meer in de buurt van het Zuid-Duitse Berchtesgaden. Aan boord van dit vliegtuig zouden gevluchte nazi's hebben gezeten die hoogstwaarschijnlijk een behoorlijke schat bij zich hadden. Het gezonken watervliegtuig zou na de oorlog zijn geborgen, maar er werd in het toestel niets gevonden. Verder is er nooit onderzoek gedaan en uiteindelijk verdween deze geschiedenis.

Opvallend was dat de Joodse man die deze informatie aan mijn schoonvader doorgaf, vermoedde dat er mogelijk meer op het eiland te vinden was. Waar is de genoemde schat gebleven? Wisten de gelande nazi's toch te verdwijnen met de schat? De Joodse man verklaarde ook dat er in Duitsland neonazi's onderzoek doen naar verdwenen schatten die na de oorlog nooit meer gevonden waren. Mijn ex-schoonvader wist daar ook van. Veel diamanten en geld zouden zijn gestolen van in de oorlog omgebrachte Joden. Erg verontrustend was dat er neonazi's op zoek waren naar dergelijke schatten. Ik beloofde mijn ex-schoonvader deze zaak eens te gaan onderzoeken als ik op Alderney zou aankomen. Ook zou ik mijn contact in Duitsland, een afdeling van de Israëliische Mossad waar mijn ex-schoonvader werkzaam was, behouden om informatie te kunnen vragen als dat nodig mocht blijken. Van deze dienst kreeg ik een speciale cryptofoon die in Israël ontwikkeld was.

Onderweg naar Alderney

Gelukkig weerhield de informatie mij er niet van om naar Alderney te verhuizen. Het huis in Nederland werd verkocht en de inboedel opgeslagen in een container die later zou worden nagezonden als ik eenmaal op Alderney gesetteld zou zijn. De betalingen van mijn pensioen had ik geregeld bij de pensioengever. Ik had een treinreis naar Saint Malo geboekt, twee koffers met eerste benodigdheden en kleding gepakt en met een taxi naar het station in Rotterdam gereden om daar in te stappen in de hogesnelheidstrein naar Parijs. Daar in Parijs moest ik op zoek naar het juiste station vanwaar de trein naar Saint Malo vertrok.

Aangekomen in Saint Malo reed ik per taxi naar het Franse vliegveld vanwaar de vliegmaatschappij Aurigny een vliegdienst onderhield naar de Kanaaleilanden. Het eerste vliegtuig zou pas de volgende ochtend vertrekken dus overnachten bij het vliegveld was geen probleem.

De volgende dag stapte ik vroeg in het tweemotorige vliegtuig en was ik onderweg naar Alderney. Het werd een prettige vlucht met een tussenstop op het eiland Guernsey. Dat eiland had ik al tweemaal eerder bezocht. Het was ook een geweldig eiland maar Alderney kreeg uiteindelijk mijn voorkeur.

De vlucht was vrij kort en toen de wielen de landingsbaan van Alderney raakten, was het toestel geland. Op het tarmac uitgestapt en in een taxi gestapt. Ik vroeg de chauffeur om naar een hotel met een goed restaurant te rijden. Ik genoot van het prachtige landschap en keek uit naar de mooie wandelingen. Bij het hotel aangekomen

checkte ik gelijk in en kreeg kamer 27, een mooie kamer met uitzicht op zee. Een heerlijke lunch werd er geserveerd door vriendelijk personeel. Na de lunch vroeg ik bij de receptie of er op Alderney makelaars waren. Ik kreeg een paar adressen en schreef deze op.

Toen ik bij de receptie stond, kwamen er twee mannen binnen. Het gesprek dat volgde met de receptioniste, was in gebroken Engels en ik vermoedde dat het Duitsers waren. Ik begreep dat zij voor veertien dagen boekten in het hotel. In het Duits wenste ik hen een goedemiddag en hun reactie was natuurlijk in het Duits. Ze vertelden dat ze op vakantie waren op Alderney. Ik wenste ze veel plezier met hun vakantie. Ze gingen naar hun kamer en aan de receptioniste vroeg ik of ik mijn registratie mocht nakijken in het boek. Dat mocht natuurlijk en ik keek het na. Maar ik keek niet mijn gegevens want die klopten. Ik zag de namen van de twee Duitsers, Helmuth Becker en Jurgen Sachs. Ik gaf het boek terug aan de receptioniste, bedankte haar en ging naar mijn kamer. Ik liep voorbij de keuken waar een heerlijke etenslucht de vestibule vulde. Ik zag de kokkin, een blonde dame, bezig met het bereiden van het voedsel.

Op mijn hotelkamer belde ik met mijn mobiele telefoon naar mijn ex-schoonvader Moshe, mijn Joodse contact van de Mossad in Duitsland. “Shalom Moshe, met Eddy.” “Ah, Shalom Eddy. Alles goed?” “Prima Moshe. Ik heb even een vraag. Kun jij twee personen natrekken, Helmuth Becker en Jurgen Sachs? Deze twee Duitsers zijn zojuist hier net als ik op Alderney aangekomen. Ik vraag dit in verband met de informatie die ik van jou in Nederland kreeg toen ik hoorde van het Duitse Fritsch-complot uit 1945.” “Je bent gewoon te bereiken, Eddy?” vroeg Moshe. “Ik ga even de recente activiteiten

van deze personen natrekken. Je hoort van mij, Eddy.” “Bedankt Moshe. Tot horens.”

Dezelfde middag belde Moshe terug en vertelde dat ik erg op mijn hoede moest zijn met deze twee figuren. Via het zogenaamde darknet waren er gesprekken van die twee door de Mossad opgevangen. De gesprekken duiden op connecties met neonazi's en er werd een eiland genoemd in de buurt van Frankrijk. Moshe beloofde alles te blijven volgen en mij direct te waarschuwen als daartoe reden was. “Bedankt Moshe.”

Een ‘prettige’ wandeling op Alderney?

Na een heerlijke middagmaaltijd in het restaurant van het hotel besloot ik een wandeling te gaan maken en te genieten van de zon. Zo waren de eerste dagen van mijn verblijf in Alderney en deze waren nooit eentonig. De twee Duitsers was ik al een paar keer tegengekomen, maar niets wees erop dat zij iets in hun schild voerden. Ze gedroegen zich als echte toeristen. In het museum van Alderney had ik ze ook gezien en ze waren vooral geïnteresseerd in de fortten en de bunkers. Ik vond een makelaar die een leuke cottage te koop aanbood en er volgde een prettig gesprek met hem. De cottage bevond zich op 150 meter van het strand met uitzicht over de zee. Aan de achterzijde van de cottage was er een smal weggetje. Je keek er tegen een heuvel op en zag daar de achterzijde van de Duitse Marine Peilstand uit de Tweede Wereldoorlog. Deze bunker was recentelijk opnieuw ingericht en kon bezocht worden. Deze bunker werd door lokale bewoners het ‘Odeon’ genoemd.

De onderhandelingen met de makelaar voerde ik later en uiteindelijk werd het akkoord van aankoop bevestigd. Toen moest ook de financiering vanuit Nederland worden geregeld en dat kostte wel wat tijd. Ook moest de bewoning bij de States of Guernsey, het eilandbestuur over Guernsey en Alderney, worden aangevraagd. Dus moest ik afwachten. Het wachten was geen straf en het verblijf in het hotel beviel nog steeds.

Op een dag liep ik op het pad langs de rotsen bij de zee en zag de twee Duitsers een eind voor mij uitlopen. Ik zag dat zij ineens naar beneden gingen in de richting van de zee. Het was eb dus het was laagwater. Toen ik ter hoogte kwam vanwaar de Duitsers naar

beneden gingen, zag ik hen niet meer daar beneden. Dat vond ik heel vreemd. Verbaasd bleef ik even staan, maar daar beneden zag ik niets meer. Wel zag ik een paar mannen komen aanlopen over het pad, dus ging ik maar verder. Als gepensioneerd politieman hield ik niet van de types zoals de mannen die daar liepen eruitzagen. Zonder iets te zeggen liepen deze mannen mij voorbij en ik wilde teruggaan naar de plek waar de twee Duitsers naar de zee waren afgedaald. Het water was intussen al gaan stijgen door de vloed. Ik was erg verbaasd, want ik had de Duitsers niet meer naar boven zien komen. Ik draaide mij om en zag toen tot mijn verbazing de twee Duitsers komen aanlopen. Hoe kan dat, vroeg ik mij af. Ze waren bij de zee naar beneden gegaan en nu komen zij weer achter mij over land aanlopen. Het was niet te zien waar ze vandaan kwamen. Als verdwaalde toeristen liepen ze terug in de richting van het hotel. Ik kon nu hier verder niets ondernemen bij de zee. Het water steeg heel snel, dus ging ik ook maar terug. Op een later tijdstip op een andere dag zou ik het verder onderzoeken, zo nam ik mij voor. Eerst in het hotel uitzoeken wanneer het hoog- en laagwater was.

De informatie over de getijden vond ik op mijn telefoon toen ik weer in mijn kamer was. Het zou rond 21:20 uur weer laagwater zijn. Dat zou dan een late avondwandeling worden. Na de avondmaaltijd in het restaurant ging ik naar de lounge en dronk twee heerlijke espresso's. Tegen negen uur verliet ik het hotel gewapend met een goede zaklantaarn. Ik zag dat de twee Duitsers in de lounge zaten, dus van die twee zou ik geen last hebben bij mijn onderzoek. Aangekomen op de plek waar de Duitsers die middag naar beneden waren gelopen, daalde ik af over de glibberige stenen die vol met zeewier zaten. Beneden was er bij het licht van de zaklantaarn echter niets te zien, geen opening of iets dat erop leek. Teleurgesteld